

male

ROZPRÁVY

LIST PRO KŘESŤANSKOU DEMOKRACII

OBSAH:

DVOJCISLO 10.-11.-Ročník II.
Octobre-Novembre 1951.

BOLŠESLAV SAMOZVAL NEZVÁLOVIČ

ABY NEBYLO POZDĚ

DIALEKTICKÝ MATERIALISMUS

LE COMLOT?

EMIGRANTSKÉ VEŘEJNOSTI!

AKTUALITY A POZNÁMKY

WHERE IS THE TRUTH?

EXP.: S.Ghelfand, 49, rue Brichaut, Bruxelles-Belgique

JOURNAL MENSUEL

FROM:

5X

11H

WHERE IS THE TRUTH?

Joe Vendredi

It is very surprising to read the article "War total or coexistence" which has been published by New York Herald Tribune and whose author is one of the "big shots" of American journalists, Walter Lippmann.

I do not know exactly, if Mr. Lippmann himself is convinced about the possibility of the coexistence between the free world and the red one, or if his article is only a cheek of the european and refugee opinion.

I am sure that author has all the possibilities to get, study and to read all the books teaching marxism and explaining its aims and must see that all what the marxism is teaching is also doing, and that the politic of the red tsar follows the aim of the world revolution, proclaimed by Marx, Lenin et Co. without any small deviation.

I do not intend to discuss marxism with Mr. Lippmann, but what I want to draw his attention to is the fact, that several hundred thousand people are now without home, they left, because to support the red regim was impossible for them and that several milion people are still under the red pression hoping for a D day for them to come. Do you think, that this people will welcome your idea about coexistence?

If these people and if the free world is willing to support a new Munich, to divide the world into two blocks, the red one without any liberty, and the remainder, which is free today- but for how a long time? I do not see why the American people is collecting money, founding organisations like Crusade for Freedom, Radion Free Europe and broadcasting daily to the oppressed nations, giving them the hope to be rid of the red oppressor. I wish this unlucky article of Mr. Lippmann is nothing else than a balloon, similar to those which are being sent behind the Iron Curtain, which explode finally and the truth falls down.

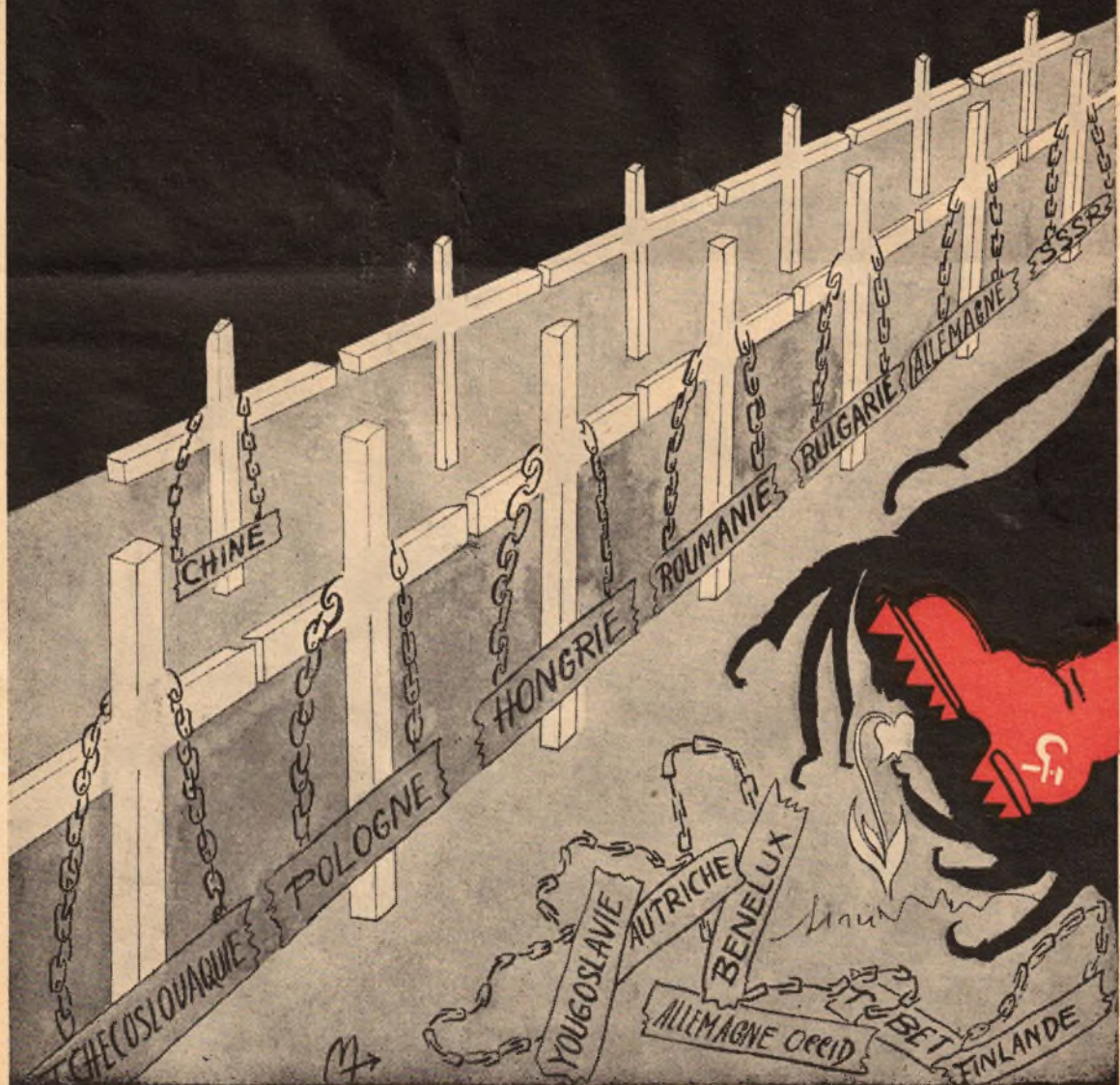
"Rusku ůžeme důvěřovati. Sovětské Rusko neruší smlouvy k nimž se zavázalo.

/dr. Petr Zankl ve "Svobodném Slově" 1/1.48.

"Tito, to je už na první pohled něco jiného než ti čs. komunisté, kteří dnes u nás vládnou. On se vrátil z valky s tváří začouzenou střelným prachem a oni s prsty začerněnými inkoustem.

/Ferdinand Titchovost Peroutka v "Radio Ferda-Slíky
Evropa/,

NOUS accusons

BOLŠESLAV SAMOZVAL NEZVÁLOVIČ
/a v podvědomí potlačená musa/
Oda o milovaném soudruhu Gottwaldovi.
/Balada o nejkrvavějším demagogu české historie/.

Ty Velký, Moudrý, Prozíravý a Krásný
/ty zvířecí, krvavý, nejzrádnější a bídný/
Ty Milovaný, Majestátný, na Hradě dlící
/ty nenáviděný, ploskomozký Hrad zneuctívající/
Ty Velebný, První soudruhu z Prvních
/ty hanebný, první z nejhanebnějších/
Ty Statečný, Ty příkladný náš první Stachanovče
/ty bezpříkladný mistře lháři, zrádce a svůdce/
Ty Osvoboditeli z jařma reakce a kořistníků
/ty vězníci tyrane a tyranský vězniteli nevinných mučeníků/
My, soudruzi, dělníci, lid a národ, strana, s t r a n a
/my, otroci, dělníci, lid a národ, většina, v ě t š i n a/
Hledíme k Tobě s důvěrou, vírou a nadějí
/jaké zhanobení vlasti, práv a života v beznaději/
Jsi naší posilou, závazkem v příštím rudém ráji zlatém
/jsi katastrofou vši naděje, pokroku, kultury, multi-katem/
Vedeš nás k vyšším cílům, nadvýkonům a m-í-r-u-
/vedeš nás na smrt, k hladu, válce a kriminálu/
Jaks Čistý, Světlý, Ušlechtilý, Laskavý a Čacký
/jaks špinavý, temný, zrádný a kruté asiatský/
Muži, ženy, mládež-svazáci i útlé děti
/muži, ženy a každý kdo Ježíše Krista světí/
šeptají, volají, křičí, "Milovaný Veliteli"
/bolestní a trpící skřípějí zuby "Vězniteli"/
"Milovaný Klémo"soudruhu tatíčka Staááalina
/rudý gestapáku, ještě rudějšího gestapáctějšího Asiata/
V bezpříkladném příkladě nejstatečnější, nejneohroženější
/za vzor nám kladoucí válečnou bestialitu asijských hord/
Vítězné, vítězné a nejvítěznější Armády Rudé
/což nepobili, nezprznili, neokradli bohaté i chudé?/
spějeme k nejvyšším metám, štěstí s rájem spjato
/šedesát tisíc uprchlo, statisíce vězněno, mučeno, mrtvo/
Chtěl bych sto let žít a psát jen o Tobě
/jsem ploskonosý blb, marnošlap a pes, že píšu o tobě/
psát i o Čínském hochu, zrcadlí luna-krásu Mac Tse Tunga
/vrahu statisíců padlých na Koei/ jichž rány bolné zejí/
O Velkém Generalissimu, ochranci všech i míru
/o představiteli největší bídy a barbarismu/
Chtěl bych vezpívat vši slávu písmem na obloze
/chtěl bych se prostřelit někde za úvozem/
Vy Velcí jste mne inspirovali dýchat, myslet, tvořit veršovat
/já piju rád jako ty Klémo vodku, oba si na ni musíme vydělat

ABY NEBYLO POZDĚ

Bohdan Chudoba

I.

Dne 16 října 1918, když rakousko-uherští vojáci již neposlouchali svých důstojníků a kdy noty rakousko-uherských diplomatů byly již ponechávány bez odpovědi, vydal poslední rakousko-uherský ministerský předseda Lammasch konstituční prohlášení jímž se Rakousko měnilo na federální stát. Ale aby se mu patrně nevyčítalo, že starou ústavu Rakousko-Uherska opustil docela, dodal, že tato rekonstrukce se netýká Uherska, které i nadále mělo zůstat celitsvou korunou. Vzpomněli jsme si na tento pohrobní dekret Lammaschův v neděli 30. září t. r., když se v Novém Yorku opět rozešli od zeleného stolu bývalí čsl. ministři. Rozešli se ve zlém ze schůzky, ke které je skoro přinutilo National Committee for a Free Europe. Rozešli se především proto, že Ripka, kdysi první pověřenec Benešův pro dorozumění s Moskvou, navrhl za předsedu a místopředsedu společného nového výboru, na němž se měli shodnout, státníky Procházku a Kočvaru. Kočvara je, jak známo, jeden ze skrovného počtu Čechoslováků ze Slovenska, člověk jistě ušlechtilé povahy a věrný stoupenec ideálů Masarykových, třeba též podotknouti, že se vždy odmítavě stavěl ke košické diktatuře. Ale záměr, který vedl jeho kandidaturu - i když skrytou za kandidaturu zcela pasivního Procházky - je jasný: je to úmysl zdůraznit trvalou platnost oné zásady staré československé ústavy, která mluvila o národě československém a o jeho jednotném státě.

Tento postup je jistě zajímavý po stránce psychopathologické. Je totiž vlastností osob hysterií stížených, že co jednu chvíli odhazovaly, v zápětí vzrušeně tisknou k nádrům. I zde je tomu tak: táž lidé, kteří v Košicích bez nejmenších rozpaků házeli do koše na odpadky stěžejní zásady ústavy podepsané kdysi Tomášem Masarykem, riskují nyní raději i rozchod s Jozefem Lettrichem, posud předním zástupcem Slováků v t. zv. Radě Svobodného Československa, jen aby zachránili jednu jedinou z oněch ústavních zásad. A jako onen manžel, který raději za bouře pobíhal po ulicích hledaje ztracený deštník než aby se uchýlil domů bez něho a vystavil se manželčiným dotazům, pobíhají tito státníci po světě a provolávají své obavy: co prý by tomu řekli voliči doma, kdyby se vrátili bez jednoho paragrafu ústavy.

Ale ještě zajímavější je tento postup se stanoviska dějepisného. Proč se po Třiatřiceti letech opakuje zhruba totéž mezi vítězi, co se r. 1918 stalo mezi poraženými? 16. října 1918 už bylo zcela pozdě pro záchranu jakékoli rakousko-uherské ústavy a přece profesor Lammasch, i když se už odvážil v něčem ústavu změnit, houževnatě lpěl aspoň na té její části, kterou kdysi r. 1867, zplodil Sasík Beust neslavné paměti. Není takový příklad důkladným varováním?

Možná, že by p. Ripka s p. Kočvarou odpověděli, že není, poněvadž na některých věcech je nutno trvat a Slovaky je nutno varovat a přesvědčovat, poněvadž rozbití Československa je samotné pouze zeslabí a učiní je kořistí jejich mnohem silnějších sousedů. Nuže kdyby byl Lammasch chtěl dělati v Říjnu 1918 podobné kázání svému kolegovi v. povolání, Masarykovi, byl by mu mohl citovati jeho vlastní spisy. Což to nebyl právě Masaryk sám, který r. 1895 napsal v knize "O naší nynější krizi" toto: "Kdyby Rakousko mělo v evropském vzplanutí podlehnouti a se rozbilo, dostali bychom se k Německu, s nímž už tisíc let jsme ve styku; to by znamenalo, ať si každý domyslí?" A přece v Říjnu 1918 byl Lammaschem navrhovaný kompromis pro téhož Masaryka již zcela nepřijatelný. Jaké kázání může tedy mít vliv na Sidora, Černáka, nebo dokonce Ďurčanského, kteří o Československu nikdy nic podobného nenapsali?

Kdyby ovšem byli rakouští státníci pochopili skutečný stav věcí aspoň r. 1914 nebo kdyby se byl Lammasch r. 1918 soustředil na nějaký reální úkol - na příklad na celní unii nástupnických států - mohl být výsledek jiný. A kdyby nyní pp. Ripka a druzí přihlédli ke skutečnosti....

II.

Jaké však jsou skutečnosti, jež by měla mít na zřeteli naše politika? Je jich dosti a nelze je všechny probrat v jedné stati. O některých tu ostatně již byla řeč a jiným se budeme obírat při jiné příležitosti. Jednou takovou naléhavou skutečností je ztráta trhů, kterých jsme právě pozbyli americko-československou studenou válkou pro Oatise a z nichž nejedn může býti ztracen navždy. Jinou je den za dnem rostoucí duchovní a myšlenková bída našeho národa, které se jistě nepomůže páně Perouzkovým pokračováním - kde se přestalo v únoru 1948. Opět jinou je nedostatek sociálně-hospodářského programu pro případ osvobození. Ale dnes tu chceme říci několik slov o jiné takové skutečnosti: o mezinárodním postavení našeho národa. To je totiž problém, který je úzce spojen s výše zmíněným návrhem Ripkovým.

Nesmíme si zastírat, že české mezinárodní postavení je dnes určováno především jednou souřadnicí: stoupající mocí Německa. Spoléhat na to, že Německo je na čas ve zříceninách nebo v rekonstrukci, znamená spoléhat na dubnovou přehánku. Ještě méně hodné člověka, který nechce lhát sam sobě, jsou mnohoslovné výklady, že sudetské Němce od nás krutě vyhnali komunisté - jak jsme se nedávno dověděli v chicagském čas. KATOLIK, a že s tím žádný dobrý Čech nesouhlasil. Skutečnost je, že jsme proti tomu nejen nikdo nepozvedl hlasu, nýbrž že naše roztrpčení ze smrti a poprav desetitisíců v nacistických koncentracích bylo takové, že jsme s vystěhováním Němců všichni horlivě souhlasili a Jan Šrámek, který jako předseda zahraniční vlády v Londýně učinil vystěhování svým programem, by nepochybně rozhořčeně pokáral každého, kdo by mu to chtěl upírat; kdo s ním kdy přišli do styku, vědí, že jeho nacionalismus nejednou převyšoval všechny ostatní jeho myšlenky. Přiznejme se tedy raději otevřeně k tomu, co jsme

sami začali a co nám znepráčetelilo našeho souseda snad více než cokoli jiného v našich předchozích vztazích-běsnění Mommsenovo a Schoenererovo po Badeniho nařízeních z r.1897 nevyjímaje.

Zejména západní Německo, jemuž Američané, Francouzi a Britové volky nevolky povolují den za dnem více a více samostatnosti je plno protičeského roztrpčení, které dosahuje i nejvyšších státních míst. A čím déle se nevyhnutelná srážka mezi marxistickým a demokratickým světem bude oddalovati, tím silnější bude vliv Západního Německa a tím více se toto roztrpčení projeví. Lze tento vývoj zastavit? Zatím sotva. Jistě jej nelze zastavit soukromou dohodou s nějakou skupinou vystěhovaných Němců. Všichni Němci, kteří žili na půdě naší vlasti, přijali dobrovolně, ba s nadšením německé občanství. Mohou tedy s námi mluvit jen prostřednictvím své vlády v Bonnu a nikoli prostřednictvím jednotlivců nebo soukromoprávních korporací. A mají-li proti nám stížnosti, pak jde o věc mezinárodního práva, která může být řešena Spojenými Národy nebo Mezinárodním soudem v Haagu. Někáká soukromá dohoda, ať ji uzavřel gen. Prchal, nebo ať se jí snaží dosáhnout, jak se proslýchá, někteří bývalí čs. politici/ministři/nemůže mít žádné kladné ceny-nejvýše jen zkomplikuje věc, která aspoň po stránce právní je zcela jasná.

III.

Jestliže jsem si však všichni vědomi této blízkosti se potíže, musíme z toho vyvoditi jiný závěr: že je totiž třeba mít v danou chvíli ruce zcela volné, abychom se mohli soustředit jen na tuto potíž. Jestliže vůbec lze přimět Němce k mírumilovnému sousedství-a jak rádi bycnom k tomu dospěli-podař se to jen tomu kdo se bude moci věnovati takovému úkolu plně a nebude z něho vyrušován žádnými jinými starostmi. A to je právě úvaha, která by měla předcházet každému rozhodování o poměru česko-slovenském.

Slovensko, ba ani staré, Maďary ovládané Uhry nebyly pro nás nebezpečím. Ani Korvínova vláda nad Moravou a podobná epizoda za Matyáše Habsburka neporušily soudržnost českého národa. Hranice mezi námi a Slováky byly vždy jak politické tak národnostní. Proto je pro nás Slovensko problémem druhotným. Jinými slovy: ať záležitost česko-slovenská dopadne pro nás zcela nepříznivě, nikdy to nebude taková škoda, jako kdyby pro nás dopadl jen trochu nepříznivě předvídaný tlak Německa ze západu, ze severu a možná i jihu. Závěr z toho plynoucí je nevyhnutelný: je nutno problém česko-slovenský vyřešit do poslední tečky co nejdříve a způsobem jakýmkoli, aby ve chvíli, kdy německý tlak na nás dolehne znovu, nebylo mezi námi a Slováky nejmenší neshody. A to za předpokladu, že německému tlaku bude možno čelit právně a na mezinárodním fóru. Kdyby šlo o násilí, a takový případ není vyloučen, je náš závěr ještě naléhavější.

V řešení problému česko-slovenského, které je, opakujeme, nepostradatelnou podmínkou úspěšné obrany národa na jeho západní hranici, nesmí nás zarazit žádná překážka-nejméně ta ustanovení bývalé ústavy, která jsou výrazem proměnlivého práva pozitivního

a nikoli neproměnného práva přirozeného. Trvat na nějakém takovém paragrafu ve chvíli, kdy může znovu jít o bytí a nebytí celého národa, je nejen chybou do nebe volající, nýbrž i důkazem ztráty jasného úsudku. Nejde tu vůbec o Slováky, nýbrž o český národ, který si nemůže dovolit, aby ve chvíli zkoušky pro něj možná nejtěžší byl mezi dvěma palbami. Podaří-li se nám na výcoď zachránit celní unii, můžeme být spokojeni. Západní hranice je místo, kde jde o všechno.

Vzpomenme si ostatně, kdy jsme již začali dějepisnými vzpomínkami, že právě v době, kdy Lammasch vydával své pohrobní prohlášení, byly z Washingtonu rozesílány výtisky anglického znění "NOVÉ EVROFY", kterou Masaryk napsal o rok dříve v Rusku za bolševické revoluce a v níž stojí výslovně: "Skutečná federace národů nastane teprve tehdy, až národové budou volní a sami se spojí; k tomu směřuje vývoj Evropy". Masaryk tu myslel především na národy bývalého Rakousko-Uherska, tedy také na Čechy a Slováky.

IV.

Je ovšem stará pravda, že jádrem politiky je setrvačnost. Nejen politické úřady a funkce, nýbrž i politické ideály setravávají v jedné rukách. Nejnižším případem takové setrvačnosti je zmíněné již setravávání na paragrafech, které mají nejvýše cenu dočasných smlouv. Držet se takové právní floskule je jen vysvědčením politické bezradnosti. Ale jsou také druhy setrvačnosti jejichž klamná povaha není tak zřejmá. Mezi ně patří setravávání při určitých koncepcích mezinárodní politiky a počítání s nimi jako s veličinou neproměnnou. I to je důležitým činitelem v posavadní krizi česko-slovenské.

Cizí pozorovatel by se ovšem mohl zeptat, zda stále ještě nemáme dost zkušenosti v této oblasti. Nezakusili jsme za Mnichova, co to znamená spoléhat na přísliby západních demokratických politiků? Nezakusili jsme po r. 1945, co to znamená "pevná a neproměnná, zcela demokratická politika Sovetského Svazu"? Proč bychom tedy měli počítati s tím - jako to zase činí někteří bývalí českoslovenští ministři - že demokratické mocnosti nepřipustí žádné změny v politickém uspořádání Střední Evropy? Není to jen promítání vlastních tužeb do cizích myslí?

Různé koncepce zahraniční politiky jsou proto ošemetné, poněvadž mohou býti změněny přes noc - přes všechna předchozí slavnostní prohlášení. Lze s nimi počítati jen do té míry, do jaké se zakládají na skutečných potřebách těch, kdož je vyhláší. Tak je nutno posuzovati i dosavadní zvyk západních státníků hovořit o Československu jako o jednotném státě. Zajisté že není úmyslem žádného z nich hlásati rozklad v době, kdy se všude usiluje o zcelení. Ale zcelování není jedinou směrnicí cizích koncepcí. Neméně silnou, byť silnější směrnicí je snaha o klid. A dovedli jsme snad přesvědčit svět, že není jiné cesty ke klidu ve střední Evropě než ta, která vede přes jednotné Československo? Přestěme si jen několik nových knih, které pojednávají o nedávno minulých událostech, jež se nas nejvíce dotýkají.

Přečtème si "Europe in Decay" od L.B.Namiera, nebo mnohem širší dílo A.J.P.Taylora, "The Habsburg Monarchy", které ve svém posledním vydání z r.1948 obsahuje velmi instruktivní epilog "The Peoples without Dynasty", nebo konečně důkladný II.svazek "Survey of International Affairs" pro rok 1938, v němž R.G.D.Laffan studuje t.zv.československou krizi, jež vyvrcholila Mnichovem. Všechna tato díla a ještě mnohá jiná se nikterak netají poznatkem, že rozklad Československa byl spíše výsledkem vnitřních odstředivých sil než výsledkem úderů zvenčí. A závěr z takových poznatků je ovšem zřejmý: raději se vyhnout obnově politického celku, který se ukázal takovým sudem střelného prachu. Sovětští sami dost dlouho váhali, zda mají obnovit Československo, nedílné či zřídit na jeho místě státy dva. Proto také organizovali vedle Komunistické Strany Československa i Komunistickou Stranu Slovenska. Teprve když se zkoumáním veřejného mínění na Slovensku přesvědčili, že Slováci nenaletí marxismu tak snadno jako Češi, rozhodli se podrobit je fraze.

Ze i demokratické mocnosti se konec konců budou řídit tím, jaký bude skutečný vztah Čechů a Slováků, a nikoli nějakými setrvačnými koncepcemi, vysvitá také z resoluce uvedené do americké sněmovny reprezentantů dne 4 července 1951 zástupcem Wisconsinu, p.C.J.Kerstenem/82nd Congress, 1st Session, H.Con.Res.139/ jejíž část 2, odst.a, vyjadřuje "pevné přesvědčení amerického občanstva, že každý z národů Československa má právo sebeurčení být spravován na základě vlastního souhlasu, opírajícího se o svobodné vyjádření vůle lidu ve svobodných volbách", a část 3, odst.2c, žádá "svobodné volby pro národy český a slovenský pod dozorem Spojených Národů, aby se/tyto národy/mohl svobodně a bez vnějšího tlaku rozhodnout, zda si chtějí zřídit stát společný či státy samostatné".

V.

Celou tuto záležitost nelze však rozhodně omezit na oblast politické taktiky. Důvod pro vyrovnání se Slováky, který jsme uvedli na prvním místě - totiž nebezpečí dvojí fronty - je snad všem přístupný, ale není nejpodstatnější. Základním důvodem je uplatnění křesťanských zásad v naší politické práci. Rozprava o vyrovnání se Slováky, která se v naší emigraci vede způsobem až příliš neklidným, ukazuje sama, jak málo vešly v naše myšlení křesťanské zásady společnosti a státu. Nejen že mezi námi nejsou známy právě ty závažné dokumenty novější doby, které zrovnu osvětlily tradiční křesťanské učení o státu a politické moci vůbec - připomínám jen ebcykliku Lva XIII "Diuturnum illud" a francouzský list téhož papeže "Au milieu des sollicitudes" ale dokonce jsme si zvykli na myšlení zcela nekřesťanské, které ve státu vidí totalitu politické společnosti a dokonce ztotožňuje nejen společnost, nýbrž i právo se státem a činí stát absolutně suveréním v ovládání občanů. Kdykoli nás dojde trpký, třebaš většinou zcela poctivě míněný dopis některého starého

přítele, vyčítající nám, že "podrýváme samotné základy našeho státu ukaže se, že petiž není v tom, co chceme dělat-a co pisatel listu nechce dělat nebo naopak-nýbrž v tom, že pisatel vězí až po uši v onom neblahém zbožnění státu, které započalo odkloněním politických myslitelů od křesťanství v 16.století a které francouzská revoluce převedla do mechanických demokracií nové doby, včetně lidové demokracie Stalinovy.

A přece celý rozdíl mezi demokracií křesťanskou a mechanickou vězí právě v pojetí státní suverenity. Ba celá naše dnešní bída vyrostla z politického myšlení, které ze státu udělalo vše, i lid, i společnost, i národ, i dokonce církve. Kdyby si na příklad redaktori "Katolíka" v Chicagu přečetli knihu Jacquese Maritaina "Man and the State", kterou před několika měsíci vydala právě chicagská universita, našli by tam slavnostní Maritainovo rozhodnutí, které jde mnohem dále než naše kritika-rozhodnutí sčítováti nadobro s pojmem suverenity, který komolí a znesnadňuje politické myšlení a nemá, podle Maritaina, žádné vlastní ceny.

K těmto věcem bude třeba se vracet znova a znova a vysvětlovat, že lidská společnost je společnost pluralistní, kterou nelze beztrusně oklešťovat a uvádět na totalitního jmenovatele státu. Nebude to úkol lehký, poněvadž pozitivistické myšlení se všemi svými odnožemi, včetně normativní teorie, se mezi námi rozšířilo jako plevel. A nikdy nebylo lehké přesvědčiti někoho, kdo se naučil počítat na unce a palce, že by mohl počítat na gramy a centimetry.

Obracíme se však již nyní ke všem lidem dobré vůle, i k těm, kterým je abstraktní politická teorie zcela cizí, s prosbou, aby uvážili, co vše zkreslená idea státu způsobila. Když r.1914 začalo první krveprolití naší doby, bylo to proto, že jeden malý, suverenní stát urazil jiný, velký, suverenní stát. Když se r.1933 začal na našich hranicích vynořovat příšerný stín nacismu, bylo to proto, že pozitivisticky vzdělaný malíř pokojů z Braunau prohlásil, že všichni Němci patří do jednoho absolutistického státu. Když r.1945 začala nad námi svištět bolševická knuta, bylo to proto, že podle jistých názorů i u nás musí i mlýnek na kávu patřit suverennímu státu. Máme si teď, když sami žijeme na pokraji nepopasti a jen v představách si dovedeme obnovovat obraz své vlasti zastavit jediný výhled do budoucna člověkem clonou téhož všemohoucího státu? Řekněme si raději, jsmo odhodláni dosáhnout toho, aby příšera státní suverenity zmizela z vnitřního života naší společnosti a byla nahrazena svobodnou samosprávou a jsme stejné odhodláni dosáhnout toho, aby příšera státní suverenity zmizela i ze života mezinárodního a byla nahrazena ideou federativní. Jestliže si postavíme takový cíl, dojdeme také brzy k poznání, že věc české státnosti a slovenské státnosti a jejich vzájemné vyrovnání je záležitost právě tak snadná jako je títerná ve srovnání s úkoly skutečně podstatnými. Jestliže si to však neuvědomíme nyní, kdo ví, zda zítra již nebude pozdě a zda na naše opoždění národ kruté nedoplatí.

Stanislav Brzobohatý/Stanislav Brzo/dobře známý našim čtenářům svými břitkými epigramy, vydal knížku "Hornická Balada", je to satirické, ale věrné vyličení socialistického ráje v ČSR. K dostání: Stan.Brzobohatý, 32, Coomer Road, London.

Před soudem skutečnosti

-sg-Každý socialista, ať už si říká marxista nebo ne, věří v nemravnost soukromopodnikatelské soustavy. Ze stanoviska ekonomického socialismus je společenským systémem, kde všechny výrobní zdroje a prostředky patří státu. Socialismus spatřuje v soukromém podnikání stály zdroj sociálního neklidu a sociálních křivd. Komunismus chce uskutečnit socialistický řád cestou třídního násilí a vůbec všemi prostředky, kdežto socialismus si ce nedomítá třídní boj/politické stávky, pouliční akce a pod./netrvá tolik na okamžitém uskutečnění všech socialistických cílů. Tam však kde komunisté již zavedli socialistický řád, socialisté se snaží jej všemožně udržeti v úplném rozsahu. Tak na př. "Tribuna" orgáně okomunistického t.zv. Zahraničního Ústavu, píše docela otevřeně o tom, že základem hospodářského a sociálního života v ČSR po osvobození od komunistů má být onen stav, který bude v okamžiků převzetí moci socialisty/Tribuna, červen 1951/. I ti socialisté, kteří krčí rameny nad materialismem a dialektikou, vášnivě obhajují naše proslulé znárodnění a nedovedou si ani představit, že by na př. boty u nás začal zase vyrábět švec a nikoliv stát. Tato socialistická psychosa vznikla z názoru, že soukromý podnikatel musí vykořisťovati dělníka i kdyby nechtěl. Proto také byl presidentský dekret z r. 1945 o znárodnění podniků od 500 zaměstnanců triumfem marxismu, který učí, že vykořisťování stoupá s počtem námezdních pracovníků, a že tedy podniky s 500 zaměstnanci předsavují již vysoký stupeň vykořisťování. Všechny strany Národní Fronty daly svůj nadšený souhlas k socialisaci podle marxistického klíče, i ty nemarxistické, ba i ty "nesocialistické". Presidentský dekret o znárodnění podniků s 500 zaměstnanci výše je přímo klasickou ukázkou ignorance a hlouposti našich vedoucích politiků v době Národní Fronty. Kdyby byli "znarodňovali" třeba podle výšky a váhy těla majitelů podniků, nebylo by to tak zločinně nesmyslným jako to učinil presidentský dekret. Korunu pak ignorance a typicky ministerské zabeđenosti nasadili naši bývalí "prominenti" v exilu svým bezmyšlenkovitým setrváváním v linii košického programu a presidentských dekretů. Zvláštní podívanou pro bohy je nesporné postoj lidověkošičáckých partajníků, tvrdících o sobě, že mluví za čl. katolíky; vždyť svou věrností marxistickým zásadám, z nichž vycházel onen povětsný znárodnovací dekret, staví se do oposice proti základním thesím křesťanské sociální nauky!

X X X X

V době mezi první a druhou světovou válkou vznikly v Severní Americe, v Japonsku a i u nás v ČSR závody a úplné automobilovým provozem. V USA existuje nedaleko Milwaukee automobilový závod Smithův, který chrlí tisíce automobilů na běžícím pásu, a kde kromě několika strojníků, kontrolujících chod strojů, není ani živé duše. V Mukačevě stála octárna továrníka Ackermana, jenž každého rána přišel do továrny, připravil láhve

a suroviny, spustil stroje a šel pryč; večer si přišel pro hotové výrobky.

Nechceme nyní analysovat sociální a hospodářské důsledky této nové technologie, jež budou nepochybně velmi aktuální za několik málo roků, zejména problém technologické nezaměstnanosti lidí, vyřazených z výrobního procesu technickým pokrokem. Nyní nás zajímá jiná otázka. Marx totiž tvrdí, že podnikatelský zisk nepramení ani v organizaci a vedení podniku, ani v práci strojů, nýbrž výlučně ve vykořisťování neplacené části dělníkovy práce, v "nadpráci". A kdo tedy tvoří zisk v automatisovaných podnicích, kde žádní dělníci nejsou?

x x x x x

Jsem přesvědčen, že kdyby Marx vstal z mrtvých a podíval se na skutečnost moderního života, byl by odvolal svou doktrinu a vymyslel by snad něco jiného. Avšak marxisté všech barev, i těch nemarxistických, tvrdošíjně přežívají zamsralé poučky pro socialistický dorost, a jsou slepí a hluchí vůči evidentní skutečnosti. V křečovitě snaze pak, zachrániti stůj co stůj zastaralou veteš Marxova učení, pokoušejí se namítati: "Ale vždyť taková mechanická výroba je ještě vzácností" - tuto námitku jsme slyšeli ještě v republice. Avšak tu nejde vůbec o vzácnost či o rozšířenost automatisované výroby, nýbrž o to, že se Marx zmýlil, když tvrdil, že se stroje nesúčastňují tvorby nahodnoty /zisku/. Tento omyl je evidentní. Slyšeli jsme též "námitku" toho druhu: "Dotyčný automatický stroj je přece ztělesněním předchozí práce a tedy pochází z předešlého vykořisťování dělníků továrníkem". Na to odpovídám, že si mohu tento stroj koupiti třeba v Sovětském Svazu, kde žádní továrníci nejsou. Je možné ovšem, zkonstruovati celou řadu stejně nychytrých "námitek", skutečnost se však nedá vyvrátiti, t. j. že v moderní výrobě může podnikatelský zisk vzniknouti bez jakéhokoli vykořisťování člověka člověkem, a to jen technickou organizací a vědeckým řízením výroby. Je tedy hlavní pilíř a základ celé Marxovy dialektiky, t. j. učení o vykořisťovatelském původu podnikatelského zisku bludem, a je tedy proto též každé sociálněhospodářské opatření, jež se opírá o Marxovu doktrinu o původu zisku, bludným a špatným. Je proto také celý košíkový vládní program i se slavnými znárodnovacími dekrety pouhou lží a zločinem, spáchaným na nevinných lidech, které stát okradl a oloupil a jejich majetky. A ti, kdož svým souhlasem a podpisem umožnili tyto zločiny patří před trestní soud jako sprostí zločinci.

(PŘEDKACHÁNÍ)

LE COMLOT ?

Sous le titre "Les communistes tchèques auraient comploté de rompre avec Moscou" la presse belge a récemment reproduit une information venant de Munich et attribuant, à la découverte d'un complot de hauts fonctionnaires du parti, les importants changements, intervenus en septembre dernier, dans le parti communiste tchécoslovaque.

La vraie cause de la crise intérieure du parti n'est-elle pas plutôt économique?

Ce n'est un secret pour personne que le développement anormal de l'industrie lourde, exigé par l'URSS, déséquilibre toute l'économie du pays, que l'industrie charbonnière ne parvient pas à suivre et que de plus en plus privée de sa main-d'oeuvre locale, l'agriculture se débat dans une situation inextricable, alors qu'elle devrait fournir la quasi-totalité des produits de base nécessaires à la population.

Dans une lettre récente au Comité Central du parti communiste slovaque le Président Gottwald a reconnu que les échecs enregistrés étaient dûs à des fautes d'organisation, de vigilance et de travail des cadres du parti, de politique des masses.

Quoi qu'il en soit les mesures prises, à la suite de la session de septembre du Comité Central tchécoslovaque, ont notamment comporté:

- 1) l'éviction des vice-ministres, intellectuels, des ministères économiques et leur remplacement par de jeunes militants, venus de la classe ouvrière.
- 2) l'élimination ou tout au moins l'effacement de certains de ces transfuges d'autres partis qui permirent aux communistes de créer le mythique "FRONT NATIONAL". Fierlinger le grand pontife est devenu silencieux. Le général Svoboda qui, en 1950, après avoir été mis à la porte de la Défense Nationale, avait été élevé à la dignité de vice-1er ministre, a cessé de faire partie d'organisations du parti et le 6 octobre, à l'occasion de la Fête de l'Armée et de l'anniversaire de la victoire de Dukla, son nom n'a même pas été mentionné. Quant à l'ex-ministre du travail T. Urban, il a bien été conservé au Comité Central, mais depuis il a disparu de la circulation et l'on assure qu'il a été arrêté.
- 3) La liquidation du secrétariat-général du parti et de son grand chef R. Slansky.
- 4) l'élévation à la puissance du Présidium du Comité Central comprenant, en ordre principal, les 4 ex-ouvriers ou chômeurs professionnels Gottwald, Zapotocky, Siroky et Bacilek, suivis par le vieux communiste Dolansky, par le bouillant Cepicka, gendre de Gottwald et grand homme de demain, et par Slansky, conservé sans doute en raison de ses attaches avec l'Occident et élevé d'autre part à la dignité, fort précaire de vice-1er ministre; sa responsabilité directe ou indirecte dans l'arrestation; lourdes en conséquences économiques, du journaliste américain Oatis, ne sera-t-elle pas le prétexte d'une nouvelle chute prochaine.

Récemment la presse a annoncé que l'ambassadeur soviétique à Prague Siline avait été relevé de ses fonctions. A l'encontre de Zorin, qui avait si bien réussi en Tchécoslovaquie, Siline a été entraîné dans la faillite de Slansky, du ministre de l'agriculture Turis (un autre archange, élevé à la dignité inconsistante et précaire de président du Corps des Commissaires slovaques) etc.

La nouvelle équipe composée d'hommes de base du parti et de travailleurs parvenus fera-t-elle merveille? En dehors du grave problème des matières premières il faudrait que les anciens augures retrouvent leur prestige auprès des travailleurs et rendent à ces derniers le goût du travail et les amènent à réaccepter l'autorité des ingénieurs et contre-maîtres.

C'est dans ce but, sans doute, que l'on a créé le Ministère du Contrôle économique, confié à Bacilek, avec l'intention; non pas de réorganiser ou de rechercher de nouveaux procédés de production, mais d'enserrer l'ouvrier dans un réseau d'espionnage et de délation, capable de mettre fin aux "maux" qui s'appellent: absentéisme, nomadisme, etc.

R. MAUROY

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Le général de réserve R. Mauroy, ex-attaché militaire, expulsé de Prague, a publié un livre "Comment on bolchevise un Pays"

Ce livre peut-être obtenu aux adresses suivantes:

Les Presses de Belgique, 163, rue du Trône, Bruxelles

Aux Editions Universitaires, 22, rue Paul Barruel, Paris XV.

Interpress Ltd., 147, Argyle Road, London W 13.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Generál v záloze, R. Mauroy, býv. vojenský ataché belg. vyslanectví v Praze, vyhoštěný komunistickou vládou z ČSR napsal pro náš časopis úvahu "Le Complot? é která vrhá pronikavé světlo na některé problémy současného dění v ČSR. Gen. R. Mautoy nedávno vydal knihu "Comment on bolchevise un pays", kterou lze objednat u:

Les Presse de Belgique, 163, rue du Trône, Bruxelles

Aux Editions Universitaires, 22, rue Paul Barruel, Bruxelles

Interpress Limited, 147, Argyle Road, London W 13.

"Socialismus je zcela správně vyznáván, jako mravně vyšší způsob života" /Dr. E. Beneš ve Národním poselství 24. prosince 1947/.

Emigrantské veřejnosti!

S. Ghelfand

Od začátku t.r. vycházely "Rozpravy" pravidelně každý měsíc. V října však nevyšly, a dnešní "dvojčíslo" je dvojčíslem jen podle názvu. Čtenáři mají ovšem právo vědět, proč byli ošizeni o jedno číslo časopisu a celá naše emigrantská veřejnost se musí dovědět o podlostech, jichž používají někteří příslušníci gangu našich profesionálních osvoboditelů.

Voltaire kdysi napsal jednomu svému odpůrci: "Nesouhlasím s Vašimi názory a budu je veřejně potírat. Protestuji však vášnivě proti tomu, že francouzská vláda nedovolila tisk Vaší knihy, a budu bojovat do posledního dechu za to, abyste směl svobodně vyjádřit své mínění." Než naši političtí gangsteři, kteří šli do exilu jen prot, aby se vrátili domů jako ministři, jsou jiného smýšlení. - Možná, že máte pravdu, říkají svému odpůrci - dokonce i já sám souhlasím v podstatě s Vašimi názory. Avšak pravda, kterou hlásáte, nemůže mi dopomoci k ministerskému křeslu, proto použiji všech prostředků, abych Vám znemožnil šíření pravdy a abych umlčel Váš hlas.

Před několika týdny oznámila mi belgická křesťansko-sociální strana/PSC/ v Belgii, že "Rozpravy" již napříště neobdrží pomoc, kterou strana poskytovala našemu časopisu v posledních měsících/bezplatné zapůjčení cyklostylu, papír/. Důvod: dr. Jaroslav Pecháček v osobních i písemných intervencích tvrdil, že "Rozpravy" nejsou než "soukromým podnikem"! Ghelfandovým, a že jenom on, Pecháček, plus ovšem Frocházka a Ducháček, může mluvit ve jménu československých katolíků. Bylo mi sděleno, že PSC hodlá zachovati "neutralitu" a proto odmítá další pomoc "Rozpravám". Odpověděl jsem na to, že "Rozpravy" jsou jediným křesťansko-demokratickým listem v exilu, že tlumočí nejintimnější tužby a přání naší emigrace, a že pan Pecháček, který je ve službách sociáلتitoistického čs. rozhlasu v Mnichově, může mluvit leda jménem lidověkošíčáckých renegátů a kolaborantů, nikoliv však jménem "čs. katolíků". Dodal jsem, že Rozpravy vyjdou i bez pomoci PSC, třebaže opožděně, a avšak že v dějinách III. odboje bude zapsáno nesmazatelným písmem, že belgická křesťansko-sociální strana odmítla svou pomoc křesťansko-demokratickému hnutí politických uprchlíků z ČSR.

Pan Jaroslav Pecháček si pospíšil vytvořit kruh vlivných známých v Belgii ještě v době, kdy byl předsedou čs. Komitétu v Bruselu, tedy v r. 1949 - duben 1950. Pilně navštěvoval zejména katolické činitele, všude se představoval jako předseda čs. Komitétu a neustále pěstoval výhodné osobní styky, zcela jak to dělávali a dělají dodnes Ripkové, Zenklové a Ducháčkové. Vlastní pak předsednická činnost p. Pecháčka spočívala převážně v tom, že spolu s tehdejšími tajemníky čs. Komitétu dr. Jaroslavem Profousem udával u belgických úřadů a IRO uprchlíky, kteří byli podezřelí z odporu vůči tak zvané Radě svobodného Československa. Nynější Komitét politických uprchlíků z ČSR vlastní celou řadu dokumentů, svědčících o udavačské činnosti obou zmíněných pánů. Mezi těmito

doklady je též dopis adresovaný představenému jednoho kláštera v Bruselu. Klášter poskytoval sedmi českým uprchlíkům obědy a večeře, ale pp. Profous a Pecháček zdvořile upozorňovali v onom dopise, že tito lidé jsou "politicky nespolehliví" a aby jim již nedával jísti. Komitét politických uprchlíků z CSR v Belgii zjistil celkem 32/slovy třicet dva/případů udání českých a slovenských emigrantů pany Profousem a Pecháčkem. Všechny doklady, zápisy a j. budou Komitétu odevzdány řádným soudním orgánům po návratu do vlasti.

Tak tedy pan Pecháček "předsedal" a vesele udával, až byl konečně sám udán, pravděpodobně z okolí jeho neméně zdatného tajemníka. Tu se zase potvrdilo pravidlo, že s čím kdo zachází, tím také schází. Byla to moc ošklivá aféra. Pan Pecháček totiž pobíral od belgického státu podporu v nezaměstnanosti a zároveň pobíral podporu, kterou tehdy IRO vyplácelo uprchlíkům. Tyto dvě podpory se navzájem vylučovaly, jelikož však IRO nevědělo o tom, že belgický stát podporuje pana Pecháčka a stát zase nevěděl o tom, že p. Pecháčka podporuje IRO, všechno bylo O.K. zejména když uvážíme, že pan Pecháček obětavě pobíral ještě i třetí podporu od belgického Svazu bývalých politických vězňů, o čemž ovšem nevědělo ani ministerstvo práce ani ředitelství IRO,

ani odborové spolky. Nu a v tom přišlo udání. Na IRO byl ihned velký poprask a ředitel IRO okamžitě zastavil p. Pecháčkovi vyplácení podpory. Zároveň poradil delegaci tehdejšího bruselského Komitétu, aby Pecháček odstoupil z funkce předsedy Komitétu.

Dr. J. Pecháček mne pak navštívil dne 10/III 1950 a velice mne žádal, abych převzal jeho obhajobu ve schůzi t. zv. politických skupin, kde se měla rozhodnout otázka jeho dalšího předsedování. Zdůrazňoval zejména, že kdyby on musil podat demisi, že by tím byla ohrožena jeho politická kariéra. Byl také členem Rady/plená/ a ovšem vroucně též toužil po členství aspoň ve výboru bývalé t. zv. Rady. Vyho-
vél jsem tedy prosbě p. Pecháčka a dělal jsem mu advokáta. Manevroval jsem tak dlouho, až ostatní členové tehdejšího Komitétu po marných snahách donutiti p. Pecháčka k demisi, sami hromadně odstoupili. Komitét byl rozbit. Nebylo ho škoda, zejména vzhledem k udavačské činnosti obou jeho čelných funkcionářů. Za dva měsíce nato se konala valná schůze čl. uprchlíků a byl zvolen nový Komitét. "Pecháčkova aféra" byla ututlána.

Vyznávám před celou emigrantskou veřejností: neměl jsem p. Pecháčka hájiti! Přiznávám, že jsem se dopustil křivdy a nespravedlnosti na celé emigrantské veřejnosti v Belgii. Lituji toho a kajícně se biji v prsa. Budiž však jako polehčující okolnost uvedeno, že tenkrát jsem nevěděl a netušil o udavačské činnosti Pecháčkově. Kdybych byl tehdy věděl, že se díky denunciacím pp. Pecháčka a Profousa po Belgii potulují desítky českých lidí, bez jakékoliv pomoci, bez právní ochrany a bez možnosti se nějak zachytiti existenčně, nehájil bych jej. Ostatně byl jsem za svou chybu náležitě potrestán a to samotným p. Pecháčkem.

Začátkem t. r. odstoupil jsem ze spolupráce v "Rozpravách" oba dosavadní administrátory časopisu, p. V. J. a dra J. Pecháčka, pro nepřipustné zásahy do redakčního vedení listu. Nato pan

Pecháček odcizil skromnou pokladnu "Rozprav" a teprve po mé hrozbě trestním oznámením vydal část peněz, jež emigranti ze všech koutů světa posílali na svůj časopis, a k tomu ještě jen oproti mému písemnému prohlášení, že jsem "vyrovnáni". Avšak pan Pecháček odcizil také tištěné obálky "Rozprav", blány, známky, ba i rycí ehlu pro blány. Konečně pan Pecháček odcizil i adresář čtenářů "Rozprav" a dokonce odmítl sdělit adresy alespoň těch odběratelů, kteří si předplatili časopis! Pan Pecháček již měl v kapse angažmá do Mnichovského Čs. Radio F.E., a proto věrně plnil slib likvidace "Rozprav", daný jeho novému chlebohárci Peroutkovi; poradil mladíku, jemuž jsem diktoval na blány, aby mi odepřel další spolupráci; našel jsem jiného mladíka. Pan Pecháček na to běžel na zaměstnavatele onoho druhého mladíka, M. Vobořila i, a pranic mu při tom nevadilo, že p. M. Vobořil byl čelný "prchalovec" které pan Pecháček tak ochotně udával, když ještě býval předsedou čs. pomocného Komitétu. Čelil jsem všem těm intrikám a podlostem a s pomocí obětavých křesťanských demokratů v Bruselu, hlavně však s pomocí všeho našeho slušného exilu překonal jsem všechny potíže. Byl pořízen nový adresář, místo dřívějších 400-600 výtisků bylo vydáváno 1.200 výtisků "Rozprav", linie časopisu po odstranění duchovních parazitů a oportunistů se ještě více zpevnila a nemusel jsem též již otiskovati "pro dobrou vůli" Pecháčkovy výplody zející prázdnotou a opatrnickou bezzubostí. Nyní tedy pan Pecháček dal o sobě znovu věděti-pomluvami a denunciacemi "Rozprav" u belgické PSC, kde má prozatím ještě vlivné přátele.

AVŠAK ROZPRAVY VYŠLY A BUDOU VYCHÁZETI! Nezmlkne hlas křesťanské demokracie, nebude zlomen meč, jenž bojuje proti komunistickým násilníkům doma a jejich sociálisticko-komunistickým exponentům v exilu, a nezhasí peroutkovští janičáři pochoděn "ROZPRAV".

S. Ghelfand.

MILÝ ČTENÁŘI

sleduješ boj našeho časopisu za uskutečnění demokracie na zásadách křesťanské nauky o společnosti, za sjednocení všeho demokratického a slušného exilu, a za očistu našeho politického života. "Rozpravy vycházejí jen díky pomoci čtenářů a za osobních obětí redakce a administrace. Zamysli se nad touto prostou otázkou: nebudou-li vycházeti "Rozpravy" pro nedostatek peněžních prostředků, nebude-li to též Tvoji vinou? Pošli proto finanční příspěvek v jakékoliv měně a v jakékoliv výši. Redakce Ti za to slibuje rozšíření obsah časopisu a zpestření jej jednak původními články cizích novinářů a spisovatelů v jejich rodné řeči, jednak kresbami, karikaturami a pod.

DĚKUJEME TI PŘEDEM

Redakce a administrace.

A K T U A L I T Y A P O Z N Á M K Y

Volby nového Komitétu v Bruselu.

Dne 16 října konala se v Bruselu valná hromada politických uprchlíků z ČSR, která byla početně navštívena a vyznačovala se důstojným průběhem.

Odstupující výbor podal zprávu a své činnosti za uplynulé období, načež mu bylo jednomyslně uděleno absolutorium. Do předsednictva nového výboru byli zvoleni: předseda Dr. M. Richter, místopředsedové S. Musil a S. Ghelfand, generální tajemník M. Vobořil, pokladník J. V. Peroutka.

Adresa a název: Comité des réfugiés politiques de Tchécoslovaquie en Belgique, 192, rue Royale, Bruxelles.

K této valné hromadě napsal nám jeden účastník toto: Čast jsem čítával v exilových časopisech, že si naši páni politici a diplomaté již zavčas připravují teplá místa a shání alibi na všechny strany. Že na tom něco je, přesvědčil jsem se na vlastní oči na této valné hromadě. Do výboru byl mimo jiné navržen bývalý čs. diplomat, řekněme dr. Přílišopatrný. Říkal: jaksi, pánové, semhle támhle, já Vám rád pomůžu, ale budu Vám prospěšnější mimo atd. Nechal však dojít k hlasování o návrhu na funkci. Byl jednohlasně zvolen, odmítl však funkci přijati. Proč? "To víte pánové, tady v Bruselu je několik lidí, kteří s Vaším Komitétem nesouhlasí a já bych si to s nimi nerad rozházel, ale s Vami budu spolupracovati!" Myslím ale, že "alibistická" politika dr. Přílišopatrnému nebude tentokrát započítána do služebních let, ani nebude odměněna nějakou diplomatickou sinekurou. Je však již na čase, aby se všichni tito chytráci a diplomaté, kteří se vzpamatovali a naskočili na vlak svobody, který se pomalu ale jistě začíná rozjížděti. Pánové, nastupovat, ať Vám neujede vlak! -V. Škvor-

Oblastní schůze Křesťanské Demokracie

se konala v Bruselu dne 27 října. Úvodní referát měl S. Ghelfand. Po tomto referátu následovala živá debata, která vynikala svou vysokou úrovní. Zvolen výbor: předseda Zdeněk Miroslov, členové: R. Schreiber, B. Šponar, V. Zeman, J. Stránský, J. Peroutka. Za Slováky promluvil přítomný Tibor Uškert-Preklatý, který v nadšeně aplaudovaném projevu vyzdvihl základní ideje křesťanského universalismu. Z projevů přítomných hostů zaznamenejme zvláště český proslov známého ruského žurnalisty Jurie Mirolubova, který výstižně charakterisoval křesťanskou demokracii a její úkoly v budoucím uspořádání lidské společnosti. Ke schůzi došly pozdravné dopisy skupin z Norska, Německa, Anglie. Jménem hnutí gen. Prchalý pozdravil schůzi Křesť. Demokracie v Belgii M. Vobořil.

Svaz Soukromých podnikatelů v Belgii oznamuje, že vzhledem k emigraci několika iniciátorů hnutí bude činnost tohoto zahájena v měsíci prosinci.

"Tribuna" si zakládá nad tím, že má v exilu pověst prokomunistického listu. A že prý oni/t.j.páni ze záhadného t.zv. Č.S.Zahranického Ústavu/jsou realisty, vidí prý problémy jinými očima než exil, t.j. očima domova, jenž se prý myšlenkově a sociálně přetváří, a vůbec. Avšak denně přicházejí z ČSR noví uprchlíci, a ten, kdo chce zjistiti náladu domova, nemusí si ani dopisovati se soudruhy z uderky, amu vyráběti "dopisy z domova" za redakčním stolem. Stačí jen pohovořiti si s novými emigranty; že socialismus prohrál u nás nadobro, to je nepopíratelná skutečnost. To však, co činí ZÚ a jeho list Tribuna, je práce pro komunismus a nikoliv pro demokracii. Tribuna žádá zachvání a i další prohloubení socialistického řádu, jenž dnes panuje v ČSR-jakým právem si pak osobují jméno demokrat ti, kteří hlásají, že všechna národní výroba a práce má býti monopolně řízena státními dozorcí? A v tom právě spočívá socialismus jako společenská soustava: každý občan od kolébky až do smrti je pod totální kuratelou státních dozorců. "Tribuna" může ovšem takovýto system nazývati demokracií, ale pak se nesmí zlobiti na ty, kteří této "demokracii" nevěří a onen famosní system nazývají pravým jménem: komunismus, nekomunismus, titoismus, trockismus, opdle okolností. "Tribuna" se nesmí taktéž durditi na nás, že považujeme záhadný ZÚ za spojené nádobý s komunismem. Nemáme/prozatím/bezpečného důkazu, že "Tribuna" je exilovým orgánem KSČ. Kdyby však byla KSČ skutečně vyslala své agenty do exilu, aby tam propagovali sociálkomunismus, nemohli by tyto agenti konati svoji činnost jinak, než právě způsobem, jakým to činí "Tribuna". Je proto označení "nekomunismus" pro charakteristiku směru šířeného Tribunou zcela příléhavé. Věci musí býti nazývány svými pravými jmény.

Slovenská "JEDNOTA" si to parcně "spletla s Raďákým" a obviňuje v čísle ze dne 10 října "ROZPRÁVY" z jakéhosi "čechoslovakismu" k čemuž patrně zavládo podnět Provclání Křesťanské Democracie v zářijovém čísle našeho časopisu. Připomínáme "Jednotě" že nejednou sama psala o dohodě Slováků s Čechy "na poli mezinárodním". Dohoda mezi národy a státy se může projevit i m.j. také ve formě federace, celní unie, unie personální, ligy dualistického státu a pod. Jméne toho názoru, že z principu slovenské státnosti nikterak ještě nevyplývá nezbytnost cestovního pasu a návštěvního visa pro cestu z Kralup do Sliac. Je-li pro "Jednotu" tento náš názor "čechoslovakismem" a podnětem k nadávkám, pak musíme jen s politováním konstatovati nedostatek inteligence u některých redaktorů a dopisovatelů "Jednoty". Při této příležitosti poukážeme ještě na pusté čechožroutství, jež se stále více a více vzrůstá na stránkách některých slovenských, ba i katolických časopisů. Každou chvíli tam čteme "čechobolševismus" Češi zavraždili dra. Tisa" a pod. Získali-li komunisté v českých zemích na 40 o/o hlasů v r. 1946, na Slovensku získali zase nejméně 30 o/o-rozdíl není přece nikterak podstatný. Je ovšem pravda, že pražská vláda nedoporučila milost pro Tisa, prezidentu Benešovi a že tento odmítl udělit milost bývalému slovenskému prezidentu. Pravdou je však také, že k usnesení pražské vlády došlo jen v důsledku toho, že po odsouzení dra. Tisy k trestu smrti slovenskými soudci, odmítla Slovenská Ná-